

Vélasz: 28
VI.

K 573/939.

Édes Jánoskám! Töredékeny igazán van! — ne
örülj, nem Csáfordra néve, — hanem abból: hogy ha
az ember bajainak vége végné: ugy járna, minő
az a Dunamelléki hajóronó ember, ki minőn két ó-
ráig hurok a vízből egy kosru töltés szélén s még
sem érte a véget, így hiálkoss fel: ezatta lár el
vágtat valaki a végig! — Ugy vágynak mi is, fiam
még mindig veszel van, s keményen Krisisen ked fe-
gyéneket átmevni, ness dajrás válsásván, a sejt
válsásván, s az alatt az idő alatt míg a régi helyen újat
látunk, egy harmadik foprasza. Moss is, ha salán
fál nem esnek névén horrást irni, aron félelem is
válsásván képt: hogy isten tudja mitot irhatok? ness
még nem látom a felhőket oflani. De ház eide, barátom
miz seggen az ember? falba nem verhesi a fejét! Ar-
látom még más is fevved, ki is fevvedes, ház mivel vol-
nánk mi jobbat is endemesebbet nálakot? majd olyan az
idő mitot egyirünk sem fevved! aronban nem folya-
tom, most felét hogy levelemből megain vagy ves led,
vagy predicatio. Egyirke sine kednem, verhes másféle
állapot ked; a honapi predicatio pedig leunap végersen
be.

Bizony egy kisé aggató dolgy rástot néve
az a figom utáiyarás a felhősej vépiről, de az híkem
magától kiegyentőlődik a dolgy, s igem rástot volna siend:
Anán lúig, kevedz: kardes ágám pá! az én pályám sem
vissás! gar megélink aris esenderen! anán há se is is
mezins az isten lára megé (molyes egydor Frankfurtum sem
menőu így nyomatui, ertejen aron: isten háza megé:)
menes láni, sohse láunk mi beureseser, mi ha rástot
néve nem volna is baj, ránté néve igazán hogy az

Török háj megnomorian? en nem undalom; ösmoreu
ar illyen romisz helyesek! nekem jónak erőm megkebeledni
söle is belöle, ha valami illyen megröngyeter; ei csak
anýj is kiváns Török? erélyig! az bizony megsehered!
Lifonyay sógor herá les? mióta megnősül, nem
hallom hangjais.

Perre hogy ebül török hogy fraunot nem
ki vagyosot re-pofuilei; de máskéj nem törökeseu, ha
Joumi hajom nem esit is így törökít a dolag, pedig en is
Nőm is máskéj araszt. Teleségemnek van egy asszony les.
néie f. Nőm háj káros egykor az énekelte hogy „kés
lefoer röjt üle, mind tenő fej volé pedig, - mi ounau
törökeseu, men káros öjeim rövid van köellais, mi
még is jobb, mincha mesrelais volna :) Előpor gyrmere les
a nagyobbinak s feleségeme háj keptanyánál epau arbor,
hogy en tavaly nálamot volham, is kerösörse hogy a miend-
net ha les, ö len a keptanyja, appa is arsan usana men
ermékesen! Teleségem szeti a testvéris, de rövid les vol
na mégis keptanya, ha így nem esit a dolag. Arsan mégd
dosszony sógorral lehesen volna az felhagasi: hogy ki is mi
ar az Arany is Aranyé? minota vihonyban vaman öt belint!
A romuság pedig all is álljon is; valóságos romuság! ha
nyau már nem volnait is belint köbbet is nagyobbale
mindeu Roma is atyaginal!

Hogy profenatal hital kövire, is hogy az mitz
volé: tölekesen átérseu még arbor; areis feleségem
ar öias. Juresar, hogy a levelből nem lehes tudni: mity
keffel is le az ember valanis. Eró kelene felalalni! A jó-
dagporésról pedig, ne fély: hogy is is lehes rö; de se rö-
nyü ember vagy! ki illyesmitől gondolkodni is tud; meg
erem hogy még milliomis lehes; is hiódalmas vagy aram
mondani undalmaras hogy is hája!

Arasár freune néme, nem vagyos veled egy
nélemeigben; aróban levelint hangjai, basai, eralvirg
hangjai nem arawan hája mába arvinni; arqvial is-
rább mes isen rőfüt tudu magamas levelken lifejoni:

csak ezt ismeitem, hogy nem vagyok egy véleményben
veled! — avok sem voltok kit fessék rád-lagyszát, ha-
nem megereselt, de én nem vállalt meg.

Alvasson ei éjselem a Tóth K. nemes ritö-
sésén; de persze a jelen viszonyok miatt, még meg kell
köpönnünk, hogy a hemintke nem köpönd. Hgy! nem
ei ismét a képm. Laporka Mjilt leal irim alau an
a bolondágon? a köpnyáthasáipeli levél ugy-e fessék ré-
sült? Tóth Endre megburva van, minai egy per
Andrásat nevesesen; Berehig, de én tudom an illyen
ossobaság minö kair sep. Green! hogyan nyonyát le
a rajánok az ratiói lángleteres!

Mered még; war jó; hibe hiba berándulhasn
Persze; persze hogy módorban levén nem becsülöd eren
elöng, de lalgil is a hol én: majd megláid hogy an
még is lesz dolg!

A freueri procedura feleste örömedes elfo-
gardul, de a sabbier jól megvidor a feleségem.

Hgy! his jociad fessék van már? samul
oss ugy-e? csak olsatmand a ragalyól, ai ido elöre ne
engedj kellejmi. Nég nem ritölönel már töle valam Jeanis;
pedig én sépveper örömmel, s optöröm svesesedben
a fúi elömeneseln.

Ha ngy rell, hái julius végén mezzeli
Pestre, ha — mehesel; ha — usleveles Rapot;
ha — ischa meg nem gyül a baj; anis nemi te-
sem örömem telik mossani vesfödségimben, semelven:
hogy alkorra majd elfogy.

Te meg ne bolondorral! nem fressen an illyen
befödere!

Kais Károly genialitásán nevestiink — volna,
ha nem tudnót: hogy fegyig ő is mennyi bajban

is nehördégben van. Ő is levelebbes kennekedre: ha
múltaor is havam igen volna; „Lásd ne kretné az em-
ber anyira a feleségét!”

Köfönöm a nevelés! Irány professor lé-
tebe igen jót „ismereti”, vagy avaron mondani,
„ismeretiségü” ember vagy te is!

Friebeisen) eranygom Visszagregóimes uija
ki; nem tudtam hova keuni; meg nem veszik,
pénzem ringomatui nines, aris faltam eram keseni
penyibe az előfieteseibe; egyberanis Friebeisen yal
anygi: hogy a neve áll ott; ei egy rene a kerelo-
si bajnok az övé; a többi (ha let valaam.) az engem;
ő heránagbol az monda fivereu megper mindem,
a nértül: hogy egy fillis hiváana; én elhitem ei
elfogadom; kütömbu az előlegy kötszégese ei
ei viselem. Majd meglásul, mi id isten?

Most már ei is átmenvén lecsleden: he
Larom jraimas, az az heránaim, ha nem lapnál-
nom ere a his tepsu papirt elősem; de nem feu
vedhetem a tepsu papiriss méim kápar kérem az, 465
bedintáram; mellyből efen anygi kápnod let, mintha
úresen lapnál.

Hgy. Jresed-e a Saarap esemény? nem, hogy
kaldenét, de feleségem négy szurakjár ritket, majd meg-
nőket erok esendeseu akkorá! hegeim kápine ágyban
kerpi folyóás, úgy kárvly atigha láija ismeri Jönör.

Most már az affony nót levelembe: hogy el ne
lelejtsem a leveles kónaappnyás, Julusai Laris töl-
erókolbasui! mintha his ei az a nértül ei nem kádnám
Hlanem, fiam feleséde, sir hegeim kesereven — — —
Hheu veleseti beod merra?
4 Hlawa, penes S. 1873